

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem v právní věci

žalobce: **K. N.**, se sídlem B.,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2021, č. j. 1922-3/2021-900000-317,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2021, č. j. 1922-3/2021-900000-317 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho blanketní odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 23. 11. 2020, č. j. 151015-5/2020-600000-12 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku § 42b odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále též: „ZPK“ či „zákon o pozemních komunikacích“), když jako provozovatel vozidla v

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

systému elektronického mýtného v rozporu s § 22i odst. 1 písm. a) ZPK, neposkytl provozovateli systému elektronického mýtného údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného, za což se mu byla dle § 42b odst. 6 písm. d) ZPK uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že správní orgán přestupek nesprávně právně kvalifikoval, a to jako přestupek dle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK. Správní orgán však v řízení zjistil, že žalobce užil elektronické zařízení určené na konkrétní vozidlo zaevidované v systému elektronického mýtného pro jiné jím provozované vozidlo. Dle správního orgánu žalobce svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu, neboť ve vozidle měl umístěno elektronické zařízení (mýtnou jednotku), došlo tedy k evidenci mýtného i k platbě mýtného; pouze tato jednotka byla určena pro jiné vozidlo, takže byla zaevidována v systému elektronického mýtného. Na jednání, které správní orgán zjistil, tak přiléhala skutková podstata přestupku dle písm. e), nikoliv dle písm. a). Pro jednání žalobce byla přiléhavější právě skutková podstata dle písm. e), neboť lépe zohledňuje specifika jeho případu; zároveň je v zákoně uvedena později, což svědčí o tom, že jde o ustanovení speciální. Žalobce je též přesvědčen, že skutková podstata dle písmene e) je pro něj i výhodnější, neboť jednání postihované písmenem e) nepředpokládá ani vznik škody a celkový následek přestupku je toliko administrativního rázu, oproti skutkové podstatě dle písm. a), jejímž typickým následkem je též nezaplacení mýtného, neboť vozidlo nezaevidované do systému mýtného nemůže mýtné platit.
3. Žalobce dále namítal, že jednání popsané ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nenaplnňuje danou skutkovou podstatu. Jeho jednání bylo skutkově kvalifikováno tak, že *„jako provozovatel vozidla tovární značky RENAULT, registrační značky X (CZ), užil toto vozidlo v systému elektronického mýtného na zpoplatněných pozemních komunikacích v České republice, aniž by bylo předem, nejpozději do okamžiku užití zpoplatněné pozemní komunikace [...] řádně zaevidováno do systému elektronického mýtného.“* Správní orgán mu tedy klade za vinu užití vozidla v systému elektronického mýtného, aniž by bylo řádně zaevidováno do systému elektronického mýtného.
4. Dle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 22i nezajistí zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného, k zaevidování poskytne nesprávné údaje nebo nenahlásí bez zbytečného odkladu změnu údajů potřebných k zaevidování. Skutkovou podstatu daného přestupku lze tedy naplnit alternativně třemi způsoby. Buď tím, že provozovatel nezajistí zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného, nebo tím, že k zaevidování poskytne nesprávné údaje, nebo tím, že nenahlásí bez zbytečného odkladu změnu údajů. Správní orgány však kladou žalobci za vinu, že *„vozidlo nebylo řádně zaevidováno“*. To však nutně neznamená, že žalobce naplnil danou skutkovou podstatu, nadto ani není tvrzeno, kterým ze způsobů měl žalobce skutkovou podstatu naplnit. Skutečnost že *„vozidlo nebylo řádně zaevidováno“* totiž neznamená, že žalobce *„nezajistil zaevidování vozidla“*. K protiprávnímu stavu, kdy *„vozidlo není řádně zaevidováno“* lze totiž dospět kterýmkoli z alternativních způsobů naplnění dané skutkové podstaty, tj. například tím, že provozovatel *„k zaevidování poskytne nesprávné údaje“*. I v takovém případě nebude vozidlo *„řádně zaevidováno“*. Správní orgán tedy jednoznačně nevymezil, kterým z alternativních způsobů byla naplněna daná skutková podstata, přestože k tomu byl povinen, jak vyplývá i z judikatury.

5. Ve třetím okruhu žalobních námitek namítal žalobce, že správní orgán I. stupně učinil nesprávný závěr o porušení § 22i odst. 1 písm. a) ZPK. Správní orgán dovodil, že § 22i odst. 1 písm. a) ZPK byl porušen tím, že žalobce neposkytl provozovateli systému elektronického mýtného evidenční údaje. Takové jednání však nepředstavuje porušení § 22i odst. 1 písm. a) ZPK. K tomu, aby bylo dané ustanovení porušeno, by musela přistoupit další okolnost, totiž že dané údaje nebyly poskytnuty ani poskytovateli evropského mýtného. Tato skutečnost však v řízení nebyla vůbec zjišťována. Správní orgán ji dokonce ani neučinil předmětem dokazování, neboť vůbec netvrdil, že by žalobce tuto podmínku naplnil. Dokonce ani v rozhodnutí netvrdí, že by žalobce před užitím zpoplatněné komunikace poskytovateli evropského mýtného neposkytl údaje potřebné k zaevidování vozidla. Nelze dovozovat, že tomu tak bylo, neboť takový postup by byl v rozporu se zásadou presumpce nevinny.
6. Správní orgán tedy netvrdil a ani neprokázal, že by žalobce neposkytl údaje o vozidle ani poskytovateli evropského mýtného, tudíž nemohl ho uznat vinným z porušení § 22 odst. 1 písm. a) ZPK, neboť k jeho porušení je nezbytné kumulativní splnění dvou podmínek, z nichž o jedné nebylo vůbec tvrzeno, že nebyla splněna, a tedy případné splnění či nesplnění nemohlo být ani předmětem dokazování. Správní orgán konstatoval a prokázal naplnění jedné z podmínek. V případě druhé z podmínek její naplnění ani nedokazoval, ani netvrdil, nelze tedy z ničeho usuzovat, že by byla naplněna.
7. Žalobce též namítal, že výrok o sankci je nezákonný. Neztotožnil se s hodnocením správních orgánů ohledně povahy a závažnosti přestupku. Správní orgán uvedl, že: *„celní úřad považuje nezaregistrování vozidla do systému elektronického mýtného za závažnou formu porušení právních povinností při provozu vozidel po zpoplatněných pozemních komunikacích. V případě nezaevidování vozidla do systému elektronického mýtného totiž není porušen jen zájem na průběžném výběru mýtného ve stanovené výši, ale i zájem na evidenci vozidel v mýtném systému.“* Jinými slovy, povaha a závažnost přestupku je vysoká, protože porušuje zájem na výběru mýtného a zájem na evidenci vozidel v mýtném systému. Jediným účelem evidence vozidel v mýtném systému je přitom právě výběr mýtného. A zájem na výběru mýtného porušen nebyl, neboť žalobce mýtné uhradil.
8. Správní orgán tedy odůvodňuje vysokou závažnost přestupku dvěma skutečnostmi, přičemž z druhé vyplývá první, resp. druhá vytváří jen předpoklad pro realizaci té první; ta přitom v posuzované věci naplněna nebyla. Výrok o sankci je tedy nezákonný, neboť správní úvaha správního orgánu vybočuje z mezí logiky a je v rozporu se zjištěnými skutečnostmi.
9. Uložená pokuta je dle žalobce též nepřiměřeně vysoká, jelikož ani jeden ze zájmů odůvodňujících závažnost přestupku nebyl naplněn. Nebyl naplněn ani zájem na řádném výběru mýtného, neboť žalobce mýtné řádně za všechny jízdy uhradil. Nebyl naplněn ani zájem na řádné evidenci vozidel v mýtném systému, neboť jejím účelem je toliko řádný výběr mýtného, a tento narušen nebyl. Dle žalobce byl na místě trest napomenutí, popř. nižší pokuta. Správní orgán dle žalobce ani neprokázal, ani nepopsal materiální aspekt přestupku. Zvláště v situaci, kdy se jevílo, že jednání žalobce nemá žádný negativní důsledek a řízení je vedeno jen proto, aby bylo vedeno, se měl správní orgán naplnění materiální stránky věnovat zvlášť pečlivě.
10. Správní orgány rozhodovaly na základě nezákonně získaných důkazů. Vycházely totiž z fotografií z automatizovaných zařízení, kterými prokazovaly, že s elektronickou jednotkou pro výběr mýtného nejezdilo vozidlo, ke kterému je tato jednotka registrována, nýbrž vozidlo Renault, reg. zn. X. Automatický prostředek, který pořídil fotografie průjezdu vozidla v systému elektronického mýtného, přitom provozuje soukromá

společnost (resp. konsorcium společností SkyToll, a.s. a CzechToll s.r.o.). Dle názoru žalobce z této skutečnosti vyplývají dva závěry: 1) automatizovaný prostředek je provozován nelegálně, a 2) soukromoprávní subjekt je finančně motivován na zjištění protiprávního jednání, což je nepřipustné.

11. K provozování automatického prostředku, který je následně užíván pro ukládání sankcí, neexistuje zákonné oprávnění. Automatizované prostředky za účelem trestání smí provozovat toliko policie a obecní policie, přitom i ty je smí provozovat jen za určitých zákonných podmínek.
12. Nelze zde přitom vycházet z toho, že kamerový systém provozuje soukromá společnost, a tedy se uplatní princip legální licence. Důvodem je, že soukromá společnost zde nejedná jako subjekt soukromého práva, ale je na ni přenášén výkon veřejné správy (obstarání důkazů pro správní trestání). Na činnost spočívající v dohledu nad plněním povinností v systému elektronického mýtného, se tak uplatní zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. V zákoně však neexistuje oprávnění k tomu, aby taková společnost automatický prostředek, zajišťující podklady pro správní trestání, provozovala. S ohledem na skutečnost, že policie i obecní policie naopak obdobné prostředky provozují na podkladě výslovného zákonného oprávnění, nelze připustit, aby soukromoprávní společnosti, na něž je výkon veřejné správy přenášén, mohly dané činnosti vykonávat bez zákonného oprávnění a bezmezně.
13. V daném případě tedy neexistovalo tedy zákonné oprávnění k tomu, aby soukromoprávní společnost provedla záznam vozidla žalobce, kterak projíždí na dálnici. Ve vedeném řízení se přitom jednalo o jediný důkaz protiprávního jednání žalobce, neboť jen tak správní orgán zjistil, že žalobce měl ve vozidle umístěnou jednotku, která byla registrována jinému vozidlu. Získané důkazy jsou tedy nezákonné a nebylo je možné k dokazování použít.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí a upozornil na to, že žalobce měl možnost své námitky uplatnit již ve správním řízení, v němž byl pasivní. Za této situace se mu žalobcova opožděná obrana jeví jako jednoznačně účelová.
15. I přes zjevnou účelovost žalobcova postupu se žalovaný vyjádřil k žalobním námitkám. K námitce nesprávné právní kvalifikace žalovaný uvedl, že z podkladů založených ve spisu bez pochybnosti vyplývá, že žalobce v pozici provozovatele vozidla v systému elektronického mýtného užíval v inkriminované době zpoplatněné pozemní komunikace bez platné smlouvy, aniž by vozidlo reg. zn. X zaevidoval do systému elektronického mýtného, resp. toto vozidlo užíval v systému elektronického mýtného s premii jednotkou zaevidovanou na vozidlo reg. zn. X, a vozidlo reg. zn. X zaevidoval do systému el. mýtného až dne 26. 6. 2020. Není tedy pochyb o tom, že žalobce před užitím zpoplatněné pozemní komunikace v rozporu s § 22i ZPK nezajistil zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného, a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK. Žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že naplnil také skutkovou podstatu přestupku dle § 42b odst. 2 písm. e) citovaného zákona, když v jednom vozidle užíval elektronické zařízení zaevidované na jiné vozidlo. Takové pochybení správních orgánů, které jej za tento přestupek nepostihly, bylo tedy v jeho prospěch a nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
16. K námitce, že jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí nenaplnňuje danou skutkovou podstatu přestupku, žalovaný uvedl, že v § 22i odst. 1 písm. a) ZPK je vyjádřena povinnost provozovatele poskytnout správné údaje potřebné pro zaevidování vozidla a

povinnost tyto údaje v čase aktualizovat. Nesplněním povinnosti poskytnutí údajů dojde k naplnění části skutkové podstaty nezajištění zaevidování vozidla, nesplněním povinnosti poskytnutí správných údajů dojde k naplnění části skutkové podstaty - k zaevidování poskytne nesprávné údaje, a nesplněním povinnosti aktualizace údajů dojde k naplnění zbytku skutkové podstaty, tj. nenahlásí bez zbytečného odkladu změnu údajů potřebných k zaevidování. V projednávaném případě žalobce provozovateli systému elektronického mýtného k vozidlu reg. zn. X před použitím zpoplatněné komunikace neposkytl žádné údaje, tedy naplnil tu část skutkové podstaty, podle které se právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 22i ZPK nezajistí zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného.

17. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je jasně vyjádřeno porušení části povinnosti *neposkytl provozovateli systému elektronického mýtného údaje potřebné k zaevidování*, a rovněž je zde jasně vyjádřeno, jakou část skutkové podstaty žalobce takovým porušením povinnosti naplnil, aniž by bylo řádně zaevidováno do systému elektronického mýtného.
18. Žalovaný nespatřuje žádný rozdíl mezi tím, že vozidlo nebylo žalobcem řádně zaevidováno, a tím, že žalobce nezajistil jeho zaevidování. Podstatné je, že žalobce před užitím zpoplatněné pozemní komunikace nedodržel povinnost provozovateli systému elektronického mýtného poskytnout údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného, a tím naplnil skutkovou podstatu dotčeného přestupku. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je pak v tomto směru plně srozumitelný a námitka žalobce není důvodná.
19. Ke třetímu okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že si žalobce protiřečí, když nejprve konstatoval, že provozovatel vozidla musí alternativně buď provozovateli systému elektronického mýtného poskytnout údaje potřebné k zaevidování vozidla, nebo musí tyto údaje poskytnout poskytovateli evropského mýtného, se kterým má uzavřenu smlouvu, aby pak následně tvrdil, že k porušení je nezbytné kumulativní splnění dvou podmínek. Z § 22i odst. 1 písm. a) ZPK pak jasně vyplývá, že se jedná o alternativní naplnění obou podmínek, o čemž svědčí spojka „nebo“. Provozovatel vozidla tedy může potřebné údaje poskytnout buď provozovateli mýtného, nebo poskytovateli evropského mýtného, má-li s ním uzavřenou smlouvu.
20. Podle § 22a odst. 1 ZPK zajišťuje provoz systému elektronického mýtného a výběr mýtného Ministerstvo dopravy, přičemž to může pověřit provozem systému a výběrem mýtného organizací zřízenou Ministerstvem dopravy nebo právnickou osobu, u níž funkci zakladatele vykonává jménem státu Ministerstvo dopravy na základě souhlasu vlády. Zmíněnou organizací pověřenou provozem systému mýtného a výběrem mýtného je Ředitelství silnic a dálnic (dále jen: „ŘSD“).
21. Dle žalovaného v návaznosti na § 22e písm. g a § 22d odst. 1 ZPK by v případě, že by žalobce skutečně měl uzavřenou smlouvu s poskytovatelem evropského mýtného, pak by porušení, kterého se dopustil na území ČR, stejně evidovalo ŘSD, které je tuzemským provozovatelem systému elektronického mýtného a jemuž by byl povinen poskytovatel evropského mýtného předat údaje žalobce potřebné k zaevidování do systému a poskytnout součinnost při kontrole. Celní úřad by pak potřebné podklady, ze kterých by vyplývalo, že žalobce má uzavřenou smlouvu s poskytovatelem evropského mýtného, získal prostřednictvím ŘSD.
22. Z historie registrační značky k vozidlu registrační značky X a z faktury ze dne 1. 7. 2021 vyplývá, že žalobce měl uzavřenou smlouvu s ŘSD jakožto provozovatelem systému

k uvedenému vozidlu až ode dne 26. 6. 2020 a ŘSD pak dodatečně uhradil za zúčtovací období 1. 6. 2020 - 30. 6. 2020 částku 3 761,57 Kč za provoz vozidla v mýtném systému. Uvedené v souhrnu jasně svědčí o tom, že žalobce povinnost uvedenou v § 22i odst. 1 písm. a) ZPK nesplnil vůči provozovateli systému elektronického mýtného, kterým je ŘSD. Za takto objasněného skutkového stavu nebylo povinností celního úřadu pátrat po tom, zda žalobce hypoteticky má uzavřenou smlouvu s nadnárodním poskytovatelem evropského mýtného, a zda tento (ne)plní vůči tuzemskému provozovateli systému elektronického mýtného své zákonné povinnosti.

23. K namítaným nesprávnostem ohledně výroku o trestu žalovaný uvedl, že chráněným zájmem skutkové podstaty přestupků dle § 42b odst. 2 písm. a), ale také písm. e) ZPK je zájem státu na efektivně fungujícím systému elektronického mýtného, prostřednictvím kterého dochází k průběžnému výběru mýtného ve stanovené výši. Protiprávní jednání žalobce, pak tento chráněný zájem narušují. Nezaevidováním vozidla, neposkytnutím správných údajů, neaktualizací těchto údajů a použitím elektronického zařízení zaevidovaným na vozidlo ve vozidle jiném, je totiž nepochybně efektivní fungování systému elektronického mýtného narušen byl. Je irelevantní, že mýto bylo dodatečně uhrazeno.
24. Uvedené skutkové podstaty lze přirovnat ke dřívějším skutkovým podstatám přestupků na úseku časového zpoplatnění dle § 42a odst. 2 písm. b), c), d), e) ZPK účinného do 31. 12. 2020, které pokrývaly protiprávní jednání spočívající v nepřilepení dálničního kupónu, nevyznačení údajů v něm, nepředložení ke kontrole a neodstranění neplatného kupónu z vozidla. I v těchto případech mohl mít řidič dálniční kupón soukromoprávně zakoupen a časový poplatek uhrazen. Pokud však měl tento kupón např. nevyplněný, nevylepený ve vozidle a neodstranil z čelního skla kupón neplatný, příp. nebyl schopen kupón předložit ke kontrole, porušoval/ohrožoval zájem státu na efektivním výběru časového poplatku a porušoval tak příslušné veřejnoprávní povinnosti. Skutkové podstaty přestupků dle § 42b odst. 2 písm. a) a e) ZPK tedy nechrání primárně fiskální zájem státu na úhradě užití zpoplatněných komunikací, k tomu slouží primárně skutková podstata přestupku dle § 42b odst. 2 písm. c) citovaného zákona. Žalobce se tedy mylí, pokud ztotožňuje zájem státu na řádné evidenci vozidel v systému mýtného za účelem jeho efektivního fungování a zájem státu na řádném výběru (úhradě) mýtného. Nezaevidováním vozidla do elektronického mýtného systému k porušení chráněného evidenčního zájmu došlo, bez ohledu na to, že související fiskální zájem poškozen v konečném důsledku nebyl.
25. Dle žalovaného byla žalobci uložena přiměřená sankce a uložení napomenutí nebylo namístě. Nelze odhlédnout od toho, že za nedodržení povinností a zákazů uvedených v § 22i odst. 1 a 3 ZPK elektronický systém mýtného detekuje u vozidel automaticky nesrovnalosti, které je potřeba následně validovat a příslušným způsobem vyřešit, což generuje nemalé náklady na techniku, materiál a lidské zdroje. Řešit tato pochybení pouhým napomenutím by se za těchto okolností jevilo jako absurdní. V daném případě je zákonem stanovená pokuta až do výše 100 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, tj. 5 % z celkové možné výše, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí.
26. Pokuta ukládaná takto nízko nad samou spodní hranicí rozpětí pokuty, nedává mnoho prostoru pro reálné konkrétní a podrobné odůvodnění takové výše ukládané sankce, resp. takové podrobné odůvodnění činí zjevně nadbytečným. Zjednodušeně řečeno, správní orgán by mohl hypoteticky pečlivě vážit řadu polehčujících a přitěžujících okolností, aby však dospěl vždy jen k závěru, že není důvod ukládat pokutu v již tak spíše symbolické výši 5 000 Kč snížit ještě o nějakou relevantní částku. Žalovaný má za to, že tato výše pokuty při samé spodní hranici zákonného rozpětí, ukládaná za dotčený přestupek o jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

typové materiální nebezpečnosti ve správním řízení, vyjadřuje právě již samu typovou nebezpečnost tohoto jednání. Této skutečnosti pak odpovídají nároky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí vydávaného v takovém konkrétním případě. Srovnání výše pokut ukládaných za přestupky na úseku časového zpoplatnění a na úseku výkonového zpoplatnění je pak nepřiléhavé, už jen s ohledem na horní hranice pokut, která v případě srovnatelného přestupku na úseku časového zpoplatnění činí 20 000 Kč a v případě výkonového zpoplatnění 100 000 Kč. Výše ročního časového poplatku pak činí 1 500 Kč a žalobce jen za provoz uváděného vozidla v červnu 2020 uhradil na mýtném 3 761,57 Kč. Význam obou chráněných fiskálních a souvisejících zájmů na umožnění efektivní kontroly časového a výkonového zpoplatnění je tedy zcela rozdílný a pokuty ukládané za porušení obou chráněných zájmů nelze přímo poměřovat.

27. K nezákonně získaným důkazům žalovaný uvedl, že žalobci uniká, že automatizovaný systém elektronického mýtného není na rozdíl od automatizovaných zařízení na měření rychlosti čistě represivní nástrojem, nýbrž slouží primárně k zajištění výběru mýtného. Představa, že by provozovatel tohoto systému, který ročně generuje miliardové částky z úhrady mýtného, nějak negativně zasahoval do fungování tohoto systému ve prospěch generování marginálních příjmů z případných pokut, z nichž nijak neprofituje, je absurdní. Žalobcem zmíněné konsorcium společností pak pouze zajišťuje technickou stránku provozu systému. Provozovatelem systému elektronického mýtného je ze zákona ŘSD. Není to tedy konsorcium soukromých společností SkyToll, a.s. a CzechToll s.r.o., které by provozovalo systém mýtného a které by k tomu potřebovalo nějaké zákonné oprávnění, jak se domnívá žalobce. Veškeré důkazy v dotčené věci tedy byly pořízeny v souladu se zákonem, a to k tomu oprávněným subjektem, kterým je ŘSD.

Posouzení věci

28. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
29. Soud shledal žalobu nedůvodnou.
30. Ze správního spisu vyplývá, že dne 8. 7. 2020 byla na čerpací stanici SHELL na dálnici D10-Příšovice dle § 40 odst. 8 písm. b) ZPK celním úřadem provedena kontrola vozidla tovární značky Renault, registrační značky X, a to za účelem prověření dodržování povinností stanovených zákonem o pozemních komunikacích v oblasti elektronického mýtného. V rámci provedené kontroly bylo zjištěno, že kontrolované vozidlo užilo v období od 5. 6. 2020 do 26. 6. 2020 zpoplatněnou pozemní komunikaci s podezřením ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK. O provedené kontrole je ve správním spisu založen protokol. Dne 24. 08. 2020 správní orgán I. vydal příkaz č. j. 123083-4/2020-600000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK uložil mu povinnost zaplatit pokutu ve výši 5 000 Kč. Proti příkazu žalobce podal odpor, na základě kterého byl příkaz zrušen.
31. Následně vydal dne 23. 11. 2020 správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. 151015-5/2020-600000-12, kterým žalobce uznal vinného tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Renault, registrační značky X, užil toto vozidlo v systému elektronického mýtného na zpoplatněných pozemních komunikacích v České republice, aniž by bylo předem, nejpozději do okamžiku užití zpoplatněné pozemní komunikace dne 5. 6. 2020 v 10:42 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-020 Benešovice – Ostrov, dne 8. 6. 2020 v 03:53 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-028 – Horšovský Týn – Mašovice 1, dne 9. 6.

2020 v 03:53 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-028 – Horšovský Týn – Mašovice 1, dne 10. 6. 2020 v 03:52 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-028 – Horšovský Týn – Mašovice 1, dne 15. 6. 2020 v 03:53 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-028 – Horšovský Týn – Mašovice 1, dne 16. 6. 2020 v 00:01 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I35-015: Hodkovice nad Mohelkou – Paceřice, dne 17. 6. 2020 v 00:01 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-005: Sulkov – Sulkov 2, dne 18. 6. 2020 v 00:04 hodin, na mytném úseku dálnice D05-007: Bavoryně – Žebrák, dne 19. 6. 2020 v 00:05 hodin, na mytném úseku dálnice D05-011: Rokycany- Ejovice 1, dne 20. 6. 2020 v 00:02 hodin, na mytném úseku dálnice D05-019:Heřmanova Huť – Ostrov, dne 22. 6. 2020 v 03:56 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-031: Meclov – Březí, dne 23. 6. 2020 v 00:01 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-014: Holýšov – (I/26,MK 5), dne 24. 6. 2020 v 00:01 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-017: Ohučov – Staňkov-východ, dne 25. 6. 2020 v 03:45 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-027: Horšovský Týn 2 – Horšovský Týn 3, dne 26. 6. 2020 v 00:01 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-017: Ohučov – Staňkov východ, řádně zaevidováno do systému elektronického mytného, a s takto nezaevidovaným vozidlem dále užíval mytné úseky uvedené v příloze č. 1. Žalobce tedy jako provozovatel vozidla v systému elektronického mytného v rozporu s § 22i odst. 1 písm. a) ZPK, neposkytl provozovateli systému elektronického mytného údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mytného. Uvedeným jednáním se žalobce dopustil přestupku podle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK, za což mu správní orgán uložil podle ustanovení § 42b odst. 6 písm. d) ZPK, správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a povinnost zaplatit paušální náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

32. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 2. 2021, č. j. 1922-3/2021-900000-317, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
33. Žalobní námitky posoudil soud následujícím způsobem. První žalobní bod se týkal právní kvalifikace. Žalobce byl postižen za přestupek podle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK. Podle tohoto ustanovení platí: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel vozidla v systému elektronického mytného dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 22i nezajistí zaevidování vozidla do systému elektronického mytného, k zaevidování poskytne nesprávné údaje nebo nenahlásí bez zbytečného odkladu změnu údajů potřebných k zaevidování.“* Jak je patrné, skutková podstata tohoto přestupku postihuje nesplnění povinnosti stanovené v § 22i ZPK. Žalobce byl správními orgány konkrétně postižen za porušení povinnosti stanovené v § 22i odst. 1 písm. a) ZPK. Toto ustanovení zní: *„Provozovatel vozidla v systému elektronického mytného je před užitím zpoplatněné pozemní komunikace povinen provozovateli systému elektronického mytného nebo poskytovateli evropského mytného, pokud s ním má uzavřenu smlouvu o poskytování evropské služby elektronického mytného, poskytnout údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mytného a nahlásit mu bez zbytečného odkladu změnu těchto údajů.“*
34. Skutková věta rozhodnutí správního orgánu I. stupně zní: [žalobce je vinen tím, že] *„jako provozovatel vozidla tovární značky RENAULT, registrační značky X (CZ), užil toto vozidlo v systému elektronického mytného na zpoplatněných pozemních komunikacích v České republice, aniž by bylo předem, nejpozději do okamžiku užití zpoplatněné pozemní komunikace dne 05. 06. 2020 v 10:42 hodin, na mytném úseku dálnice D05-020 Benešovice - Ostrov, dne 08. 06. 2020 v 03:53 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-028 – Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 09. 06. 2020 v 03:53 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-028 - Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 10. 06. 2020 v 03:52 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy I26-028 - Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 15. 06. 2020 v 03:53 hodin, na mytném úseku silnice I. třídy*

I26-028 - Horšovský Týn - Mašovice 1, dne 16. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I35-015: Hodkovice nad Mohelkou - Paceřice, dne 17. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-005: Sulkov - Sulkov 2, dne 18. 06. 2020 v 00:04 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-007: Bavoryně - Žebrák, dne 19. 06. 2020 v 00:05 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-011: Rokycany- Ejovice 1, dne 20. 06. 2020 v 00:02 hodin, na mýtném úseku dálnice D05-019:Heřmanova Hut' - Ostrov, dne 22. 06. 2020 v 03:56 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-031: Meclov - Břeží, dne 23. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-014: Holýšov - (I/26,MK 5), dne 24. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-017: Ohučov - Staňkov-východ, dne 25. 06. 2020 v 03:45 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-027: Horšovský Týn 2 - Horšovský Týn 3, dne 26. 06. 2020 v 00:01 hodin, na mýtném úseku silnice I. třídy I26-017: Ohučov - Staňkov- východ, řádně zaevidováno do systému elektronického mýtného, a s takto nezaevidovaným vozidlem dále užíval mýtné úseky uvedené v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto rozhodnutí.“

35. Na podkladě shora uvedeného lze pak konstatovat, že žalobce byl správními orgány postižen za přestupek, jehož skutková podstata odpovídá vymezení skutku obsaženému v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vozidlo tovární značky Renault, registrační značky X, jehož provozovatelem byl žalobce, bylo totiž nepochybně provozováno na zpoplatněné pozemní komunikaci bez toho, aby bylo předtím zaevidováno do systému elektronického mýtného. Po skutkové stránce o tom nemůže být v projednávané věci žádného sporu.
36. Žalobci lze sice přisvědčit, že současně pravděpodobně naplnil i skutkovou podstatu jím odkazovaného přestupku dle § 42b odst. 2 písm. e) ZPK, podle něhož: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel vozidla v systému elektronického mýtného dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 22i užije elektronické zařízení určené na konkrétní vozidlo a zaevidované v systému elektronického mýtného do jiného vozidla v systému elektronického mýtného.“*, to však na správnosti napadeného rozhodnutí nic nemění. Tento posléze jmenovaný přestupek má totiž jiný individuální objekt, byť objekt druhový mají společný. Je jím postihováno jednání spočívající ve využití elektronického zařízení určeného ke konkrétnímu vozidlu v jiném vozidle. Jde tedy o to, aby bylo v příslušném vozidle využíváno právě jen to elektronické zařízení, ke kterému bylo určeno. Oproti tomu individuální objekt přestupku, za který byl žalobce postižen, spočívá v nezaevidování určitého vozidla do systému elektronického mýtného. Jde tedy o to, aby na zpoplatněných pozemních komunikacích byla používána jen ta vozidla, která byla zaevidována v systému elektronického mýtného.
37. Skutečnost, že žalobce snad mohl být uznán vinným a potrestán za ještě jiný přestupek, kterého se dopustil v jednočinném souběhu s tím přestupkem, jehož spácháním uznán vinným byl, pochopitelně nečiní samo takové rozhodnutí nezákonným a není ani vadou řízení u správního orgánu, kterou by bylo zasaženo do žalobcových veřejných subjektivních práv. Z hlediska předmětu tohoto řízení je rozhodující, že žalobcova vina předmětným přestupkem byla vyvozena správně, tedy v rámci adekvátní právní kvalifikace. Tato námitka tedy není důvodná.
38. V dalším žalobním bodě zpochybnil žalobce, že jednání popsané ve výroku rozhodnutí nenaplnňuje danou skutkovou podstatu.
39. Nároky kladené na vymezení skutku v rozhodnutích o přestupku plynoucí z § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též: „přestupkového zákona“) nejsou samoučelné, ale reflektují potřebu odlišit od sebe jednotlivé přestupky i s ohledem na posouzení překážky litispendence či věci rozhodnuté, ale také pro naplnění zásady zákazu dvojího trestání (*ne bis in idem*). K náležitostem

řádného vymezení skutku v přestupkových rozhodnutích se již opakovaně vyslovil i Nejvyšší správní soud, k tomu srovnej na prvním místě usnesení jeho rozšířeného senátu usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, ale např. i rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53. Z této judikatury pak nejenom vyplývá důležitost (i) řádného vymezení skutku, ale také nutnost přihlížet k závažnosti toho kterého případného pochybení správního orgánu, jehož se ten při koncipování výrokové části svého rozhodnutí dopustil.

40. Pokud jde o tento žalobní bod, lze žalobci přisvědčit potud, že formulace skutkové věty rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohla být přesnější. Dílčí nepřesnost skutkové věty rozhodnutí správního orgánu I. stupně však na druhé straně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a se žalobcem již nelze souhlasit ani v tom, že by nebylo jasné, kterým z alternativních způsobů byla naplněna skutková podstata předmětného přestupku. Obecně vzato je totiž pravda, že skutkovou podstatu přestupku podle § 42b odst. 2 písm. a) ZPK lze naplnit třemi alternativními jednáními, která spočívají buď a) v nezajištění zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného, nebo b) v poskytnutí nesprávných údajů k zaevidování, nebo c) v nenahlášení změny údajů potřebných k zaevidování bez zbytečného odkladu. Ze skutkové věty rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak evidentní, že žalobce byl shledán vinným předmětným přestupkem, který spáchal právě jednáním uvedeným sub a), tj. nezajištěním zaevidování vozidla do systému elektronického mýtného v rozporu s § 22i ZPK. Tím spíše to pak platí, je-li tato skutková věta hodnocena v kontextu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
41. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33, pak považuje soud za nepřiléhavý, neboť v něm hodnocená situace neodpovídá situaci, jež nastala v projednávaném případě. V odkazované věci se Nejvyšší správní soud vymezil proti závěru, podle něhož je vlastně jedno, jakým způsobem byl porušen zákon (a naplněna skutková podstata přestupku), pokud jsou všechny v úvahu připadající formy protiprávní. Tak tomu ale v této věci není, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, jakým jednáním byla skutková podstata přestupku naplněna. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.
42. Ve třetím žalobním bodu žalobce tvrdil, že správní orgány nesprávně usoudily o porušení právní normy, která připouští alternativní způsoby splnění povinností provozovatele vozidla v systému elektronického mýtného, a to buď ve formě poskytnutí údajů potřebných k zaevidování vozidla provozovateli systému elektronického mýtného, nebo poskytovateli evropského mýtného, se kterým má uzavřenou smlouvu. Tato druhá alternativa ale nebyla v posuzované věci správními orgány zkoumána.
43. Ze shora citované právní úpravy přestupku, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným, se podává, že i tento žalobní bod stojí na v zásadě správných východiscích. Není sporu o tom, že povinnost traktovanou § 22i odst. 1 písm. a) ZPK, totiž „*poskytnout údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného a nahlásit mu bez zbytečného odkladu změnu těchto údajů*“ může provozovatel vozidla splnit buď vůči provozovateli systému elektronického mýtného, nebo vůči poskytovateli evropského mýtného. Žalobce má také pravdu v tom, že tyto dvě možnosti jsou alternativní, ale že v případě posuzování přestupkové odpovědnosti je nutno se zabývat oběma z nich. Je tomu tak logicky proto, aby nedošlo k postihu za přestupek spočívající v tom, že provozovatel neposkytl údaje potřebné k zaevidování jím provozovaného vozidla vůči provozovateli systému elektronického mýtného, když ten tuto povinnost splnil poskytovateli evropského mýtného. Potud je tedy základ žalobního bodu v projednávané

věci dán, žalovanému nelze přisvědčit, že by si v něm žalobce protiřečil.

44. Tento žalobní bod vytváří dojem, že v něm žalobce cílí toliko na otázku míry zjišťování skutkového stavu v přestupkovém řízení. Ve skutečnosti je ovšem jím předestřený problém složitější, neboť jde také o otázku, nakolik je nutno se v rámci *odůvodnění* rozhodnutí o přestupku zabývat všemi možnými alternativami skutkového děje, a to zvláště za situace, kdy sám jeho účastník, tedy obviněný z přestupku, nic v tomto smyslu nenamítá.
45. Při řešení tohoto problému je možno vyjít z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. V usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb., dospěl kasační soud k závěru, že i v přestupkovém řízení postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku. Jakkoli pak současně platí (a je to shodou okolností potvrzováno i odkazovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu), že obviněný z přestupku není povinen v řízení o přestupku předkládat jakákoli vyjádření, důkazní návrhy ani uplatňovat námitky, nelze nevidět, že tato procesní (ne)aktivita bude mít nevyhnutelný dopad na šíři odůvodnění následného rozhodnutí. To vyplývá z povahy věci, neboť esenciální náležitostí jakéhokoli rozhodnutí správního orgánu je dle § 68 odst. 3 správního řádu i vypořádání se s návrhy a námitkami účastníků. Pokud pak takové námitky nejsou v průběhu správního řízení vznášeny, logicky bude odůvodnění rozhodnutí stručnější, respektive v něm nebudou zmíněny ty skutečnosti a úvahy, které by v něm zmíněny být mohly a zřejmě i měly, pokud by účastník řízení určitou námitku uplatnil. V konkrétní věci jde tedy o řešení otázky, kterými skutečnostmi či otázkami se má správní orgán zabývat ze své úřední povinnosti (a popřípadě do jaké hloubky) a zda má tato jeho případná povinnost i ten důsledek, že se musí projevit v odůvodnění rozhodnutí, zvláště pak v situaci, kdy účastník takového řízení nedává svou procesní aktivitou najevo, že jisté okolnosti považuje za sporné.
46. Soud ze správního spisu ověřil, že ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v žalobou napadeném rozhodnutí se výslovně neuvádí zjištění, podle něhož žalobce neposkytl údaje potřebné k registraci jím provozovaného vozidla do systému elektronického mýtného poskytovateli evropského mýtného. To však současně neznamená, že se touto otázkou správní orgán I. stupně alespoň implicitně nezabýval. Ze správního spisu a z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně totiž vyplývá, že správní orgán provedl ve věci dokazování, v jehož rámci provedl k důkazu zejména podklady ze systému elektronického mýtného: seznam nesrovnalostí k registrační značce X historie registrační značky X, seznam mýtných transakcí k registrační značce X a X. Zejména z těchto listin pak učinil správní orgán I. stupně odpovídající skutkové závěry, podle nichž kontrolované vozidlo registrační značky X nebylo do systému elektronického mýtného zaregistrováno, přestože bylo v dobu vymezenou ve skutkové větě rozhodnutí správního orgánu I. stupně provozováno na zpoplatněných pozemních komunikacích, přičemž v něm bylo používáno zařízení- elektronická jednotka zaevidována k jinému vozidlu žalobcem provozovanému, které má registrační značku X. Současně z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce vozidlo registrační značky X do systému elektronického mýtného zaregistroval dne 26. 6. 2020. Podle názoru soudu toto dokazování dává jednoznačnou odpověď i na otázku, zda žalobce nesplnil svou povinnost vyplývající mu z § 22i odst. 1 písm. a) ZPK vůči poskytovateli evropského mýtného. Pokud by tomu tak totiž bylo, žalobce by neměl vůbec žádný důvod dne 26. 6. 2020 registrovat stejné vozidlo do systému elektronického mýtného. Neměl by ani žádný důvod užívat elektronickou jednotku patřící k jinému jím provozovanému vozidlu v jiném vozidle, k němuž by využíval služeb poskytovatele evropského mýtného. Takový

případný žalobcův postup by zkrátka nedával zhola žádný smysl. K tomu navíc přistupuje i fakt, že žalobce příslušné mýtné, byť evidované elektronickou jednotkou patřící k jinému vozidlu, uhradil, pročez i sám žalobce v souvislosti dalších žalobních bodů tvrdí, že fiskální zájem na výběru mýta nebyl porušen. Ani žalobce tedy netvrdí, že by snad skutečně svou povinnost dle § 22i odst. 1 písm. a) ZPK splnil vůči poskytovateli evropského mýtného.

47. Přihlédnout pak je nutno i k tomu, že žalobce v průběhu přestupkového řízení žádnou námitku týkající se možnosti, že by svou povinnost dle § 22i odst. 1 písm. a) ZPK splnil vůči poskytovateli evropského mýtného, nevznosl. Jak už soud uvedl výše, nebylo to ani jeho povinností; nicméně za situace, kdy z provedeného dokazování jednoznačně vyplývalo, že tato povinnost splněna nebyla, nelze podle názoru soudu správním orgánům vytýkat toliko to, že to samy o sobě *expressis verbis* nekonstatovaly v odůvodnění svých rozhodnutí, když ani z hlediska žalobcovy případné procesní obrany taková potřeba nevyplývala. Přehlédnout nelze ani to, že žalobce ani v žalobě netvrdil, že by snad svou povinnost skutečně vůči provozovateli evropského mýtného splnil, že tedy jsou závěry správních orgánů nesprávné. Tato námitka je tedy skutečně spíše účelová, mířící na domnělé procesní pochybení, které ale ani podle žalobce samotného nemělo žádné „hmotněprávní“ důsledky. Ani tento žalobní bod tedy soud nepovažuje za důvodný.
48. Další žalobní bod se týkal zákonnosti výroku o sankci.
49. Soud především nesouhlasí se žalobcem v tom, že správní úvaha správního orgánu I. stupně o sankci vybočuje z mezí logiky a je v rozporu se zjištěnými skutečnostmi. Správní orgán I. stupně při určení druhu a výměry sankce postupoval zcela v intencích § 37 a násl. přestupkového zákona. Napadá-li žalobce správní úvahu vycházející z § 37 písm. a) přestupkového zákona, podle něhož má být při určení druhu a výměry trestu přihlédnuto zejména k povaze a závažnosti přestupku, tím, že správní orgán I. stupně přihlédl ke dvěma okolnostem, přičemž jedna vyplývá z druhé a navíc neodpovídá zjištěnému stavu věci, mýlí se. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že nezaregistrování vozidla do systému elektronického mýtného považuje za závažnou formu porušení právních povinností při provozu vozidel po zpoplatněných pozemních komunikacích. „V případě nezaevidování vozidla do systému elektronického mýtného totiž není porušen jen zájem na průběžném výběru mýtného ve stanovené výši, ale i zájem na evidenci vozidel v mýtném systému.“ Tuto úvahu soud považuje za správnou a zjištěným skutkovým stavem věci opodstatněnou. Řádná evidence vozidel v systému elektronického mýtného je nezbytnou podmínkou odpovídajícího fungování tohoto systému výběru mýtného. Pokud by nebyla evidence vedena správně, nebylo by nikdy možno zajistit spolehlivost jejích údajů, čímž by se uplatňování systému elektronického mýtného zcela rozpadlo. V tomto směru důvodně vytýkají správní orgány obou stupňů žalobci, že tento zájem byl jeho jednáním narušen, neboť žalobce nejenže jím provozované vozidlo do systému řádně nezaevidoval, ale navíc v tomto vozidle, jež nebylo do systému elektronického mýtného zaevidováno, používal jednotku, která naopak byla zaevidována k jinému žalobcem provozovanému vozidlu. Neklade příliš vysoké nároky na imaginaci představit si, jak by bylo zabezpečeno fungování systému elektronického mýtného, pokud by se taková praxe stala běžnou a akceptovanou. Současně soud považuje za důvodný i závěr správního orgánu I. stupně, že jednáním žalobce byl porušen i zájem na průběžném výběru mýtného ve stanovené výši. Žalobce totiž sice nakonec do systému elektronického mýtného zaevidoval i vozidlo registrační značky X, stalo se tak ale až poté, co s tímto vozidlem, ačkoli ještě nebylo zaevidováno, zpoplatněné komunikace tři týdny užíval. Je-li systém elektronického mýtného budován jako průběžný, nemůže mu takový postup žalobce odpovídat, splnění registračních povinností nemůže být závislé na ochotě jeho uživatelů dát údaje nakonec „do pořádku“. Ani tuto námitku tedy nelze akceptovat, neboť byla-li by

důvodná, vedlo by to k praktickému rozvratu celého systému výběru elektronického mýtného. Jeho řádnou aplikaci nelze vybudovat pouze na důvěře v to, že jednotliví provozovatelé vozidel budou poctiví a mýtné sami řádně odvedou.

50. Žalobci uloženou sankci pak podle názoru soudu nelze považovat za nepřiměřeně vysokou. Na tomto místě je vhodné předeslat, že dle § 42b odst. 6 písm. d) ZKP lze za přestupek, jehož byl žalobce shledán vinným, uložit pokutu až do výše 100 000 Kč. Žalobci byla přitom správními orgány uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Lze souhlasit se žalovaným, že se jednalo o pokutu uloženou na samé spodní hranici zákonného rozpětí. S ohledem na to by k závěru o nepřiměřenosti takto uložené pokuty musela vést velmi vážná a podložená tvrzení o osobních či majetkových poměrech žalobce, v jejichž světle by i takto v zásadě nízká pokuta jediné mohla být považována za nepřiměřenou. Taková tvrzení však žalobce neuplatnil, a to ani v žalobě, ani ve správním řízení. Svůj názor o nepřiměřenosti této pokuty naopak opírá o jím tvrzenou nízkou závažnost přestupku, skutečnost, že nedošlo ke zkrácení fiskálního zájmu na výběru elektronického mýtného, atp. Tyto důvody ale pomíjejí podstatu přestupku, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným, jeho podstata totiž nespočívá na poškození fiskálního zájmu státu, proto ani sankce za něj uložená se v zásadě nemůže odvíjet od toho, zda k němu nakonec došlo nebo ne. Jednání, jehož se žalobce dopustil, zcela jednoznačně vedlo k porušení zájmu na vedení řádné evidence systému elektronického mýtného a ohrozilo i zájem na jeho realizaci, tj. průběžném výběru mýtného. Právě v tom ostatně spočívá materiální aspekt předmětného přestupku, kterým se správní orgán I. stupně zabýval na straně 5 svého rozhodnutí. Vyměřená pokuta reflektuje závažnost tohoto přestupku, ale jak je patrné z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vychází i z posouzení polehčujících okolností (nejednalo se o recidivu a mýtné bylo uhrazeno). Soud dospěl k závěru, že výměra pokuty byla v projednávané věci provedena zákonným způsobem.
51. Naopak, soud nesouhlasí se snahou žalobce vzájemně poměřovat sankce stanovené za odlišná jednání, než kterého se sám dopustil. Stanovení sankce za konkrétní přestupek je věcí zákonodárce: pohybuje-li se pak správní orgán aplikující právní úpravu v zákonem vymezených mezích, a to zákonem předepsaným způsobem, pak mu nelze vytýkat, že za jiná jednání jsou stanoveny či následně ukládány sankce jiné. Žalobce navíc ve svých úvahách týkajících se sankcí ukládaných za přestupky na úseku časového zpoplatnění opomíjí celou řadu významných skutečností, ať už je to význam chráněného zájmu (ten je jistě jiný v případě časového zpoplatnění tzv. dálniční známkou v roční ceně 1 500 Kč a v případě výkonového zpoplatnění v režimu elektronického mýtného, které je způsobilé dosahovat řádově vyšších výnosů), ale i samotné horní hranice zákonných sankcí, kdy ustanovení § 42a odst. 8 písm. e) ZPK stanoví za přestupek na úseku časového zpoplatnění hranici 20 000 Kč, zatímco, jak už bylo uvedeno, žalobce byl ohrožen sankcí ve výši až 100 000 Kč, tedy pětinasobně vyšší. Žalobcem použité srovnání považuje soud za účelové, nezohledňující podstatné odlišnosti obou jím zmiňovaných situací a celkově zavádějící.
52. Konečně, v posledním žalobním bodu žalobce uvedl, že ke shledání jeho viny předmětným přestupkem byly použity nezákonně získané důkazy. Správní orgány dle jeho mínění vycházely z fotografií pořízených automatizovanými zařízeními provozovanými soukromou společností. Žalobce konkrétně tvrdil, že provoz automatizovaného prostředku, který pořídil fotografie jeho vozidla v systému elektronického mýtného, je nelegální, a také, že je provozován soukromoprávní společností, jež profituje na oznámených vozidlech, neboť jí za každé z nich náleží odměna.
53. Žalobce tento žalobní bod argumentačně vystavěl na analogii s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu týkající se soukromě provozovaných radarů pro měření rychlosti jízdy vozidel. Tato analogie je však nesprávná, a proto ji v projednávané věci Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vůbec nelze vést. Je tomu tak proto, že jde-li o automatické měření rychlosti jízdy vozidel, je podstatné nastavení samotných měřičů. Právě ono je způsobilé podstatným způsobem ovlivnit naměřené výsledky a tím i relevanci získaných měření. Je-li pak kalibrace měřících přístrojů svěřena soukromému subjektu interesovanému na výsledcích těchto měření, je právě tím vytvářena kombinace faktorů, jež dává vzniknout pochybnostem o zákonnosti takovýmto měřením získaných důkazů. K tomu srovnej např. odstavce 37 a 38 žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27.

54. V projednávané věci je však situace odlišná. Ve správním spise jsou založeny toliko automaticky pořizované fotografie žalobcem provozovaného vozidla reg. zn. X. Není v nich obsažen žádný prvek měření či jakéhokoli hodnocení, ale jde pouze o zachycení průjezdu konkrétního vozidla konkrétní kontrolní branou. Provozovatel technické stránky systému elektronického mýtného tak nemůže žádnou kalibrací či jiným nastavením ovlivnit samotný výstup (kromě ovlivnění jeho technické kvality, což je ovšem otázka zcela odlišná), neboť ten je dán na binární škále: konkrétní vozidlo v konkrétním čase danou kontrolní branou projelo nebo neprojelo. Není zde tedy vytvářen žádný prostor pro ovlivnění tohoto výstupu v tom směru, aby došlo k uplatnění sankce či nikoli. Sama otázka uplatnění sankce navíc nevyplyvá přímo z výsledku měření ani v tom rozsahu, v jakém z něj vyplývá při měření rychlosti vozidla, neboť v takovém případě je již ze samotného výsledku měření zřejmé, zda byla naměřena rychlost odpovídající právnímu předpisu (či konkrétní úpravě provozu) nebo nikoli. Oproti tomu v případě kontrolních mýtných bran není ze samotné fotografie zjevné, zda jsou dány podmínky pro uplatnění nějaké sankce, neboť teprve až poté, co je z pořizené fotografie extrahována registrační značka příslušného vozidla, musí být tento údaj dále porovnán s databází obsahující záznamy o vozidlech, jež jsou v systému elektronického mýtného evidována. Až toto porovnání pak dává odpověď na otázku, zda provozovatel vozidla splnil své zákonné povinnosti zejména dle § 22i ZPK, nebo nesplnil.
55. Není tedy pravdou, že by se nyní posuzovaná situace od situace, kterou posuzovaly správní soudy v souvislosti se soukromě provozovanými automatickými systémy, nelišila. Provoz kontrolních mýtných bran není automatizovaným prostředkem za účelem trestání, jak žalobce predestirá, ale součástí technického zajištění provozu systému elektronického mýtného. V této souvislosti nelze přehlédnout, že podle § 22i odst. 1 ZPK platí: „*Provoz systému elektronického mýtného a výběr mýtného zajišťuje Ministerstvo dopravy. Ministerstvo dopravy může pověřit provozem systému elektronického mýtného a výběrem mýtného organizací zřízenou Ministerstvem dopravy nebo právnickou osobu, u níž funkci zakladatele vykonává jménem státu Ministerstvo dopravy, (...) na základě souhlasu vlády.*“; pověřenou organizací je v tomto smyslu Ředitelství silnic a dálnic, jak vyplývá z její veřejně přístupné zakladatelské listiny. Z této právní normy je také zřejmé, že za provoz celého systému elektronického mýtného a jeho výběru zodpovídá Ministerstvo dopravy, které její provoz delegovalo na Ředitelství silnic a dálnic České republiky. Je nasnadě, že to neznamená, že by právě Ředitelství silnic a dálnic muselo obsluhovat jednotlivé kontrolní brány samo, resp. svými zaměstnanci. Skutečnost, že tuto technickou stránku provozu mýtného systému bude realizovat za spolupráce se soukromými subjekty, však ještě neznamená, že je na tyto soukromé subjekty přenášén výkon veřejné moci. Tak tomu v posuzovaném případě zjevně není. Tento důvod a shora zmíněné odlišení pořizování fotografií vozidel projíždějících kontrolními branami od měření rychlosti vozidel v případech řešených v žalobcem zmiňované judikatuře Nejvyššího správního soudu vedl soud k závěru o tom, že by bylo nadbytečné vyžadovat od Ministerstva dopravy smlouvu uzavřenou s konsorciem SkyToll, a. s. a CzechToll s. r. o. ze dne 20. 9. 2018, respektive její přílohu,

jak žalobce navrhoval. Případná zjištění plynoucí z těchto smluv by totiž mohla zodpovědět pouze na otázku případné úplaty za provoz technické části systému elektronického mytného, ale již by nic nemohla změnit na závěru, že pořizování fotografií vozidel pohybujících se po zpoplatněné komunikaci není výkonem veřejné moci, resp. automatickým prostředkem sloužícím k trestání. Řečeno ještě lapidárněji: i kdyby byla pravda, že je úplata zmíněnému konsorciu poskytována částečně i na základě počtu zjištěných vozidel, jejichž provozovatelé jednají protiprávně ve smyslu svých povinností spojených s užíváním zpoplatněných komunikací, nemohlo by to vést k jinému právnímu posouzení věci, protože tyto společnosti soukromého práva nemohou žádným nastavením kontrolních bran jakýmkoli způsobem ovlivnit zachycení takového vozidla při průjezdu kontrolní branou, a tedy ovlivnit výši případné úplaty.

56. Soud tedy dospěl k závěru, že není pravdou, že by provoz kontrolních bran byl nelegální. K tomuto závěru nevede žádná žalobcem v žalobě uvedená argumentace a ani z obsahu správního či soudního spisu není takový závěr zřejmý. Souhlasit není možno ani s tvrzením, podle něhož je soukromoprávní subjekt finančně motivován na zjištění protiprávního jednání, což je nepřipustné, neboť nelze dovodit, jakým způsobem by se tato motivace mohla v jednání uvedených soukromých společností reálně projevit, když ony samy nemohou žádným zásahem do vnitřního mechanismu či softwaru jednotlivých kontrolních bran (tedy jejich nastavením) ovlivnit, co kamery instalované na nich zaznamenají. Ani tento poslední žalobní bod proto soud neshledal důvodným.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Soud konstatuje, že ani jeden ze žalobcem uplatněných žalobních bodů není důvodný. Soud proto postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
58. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec výkonu jeho činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. ledna 2022

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce